Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ A. BOUTIQUE

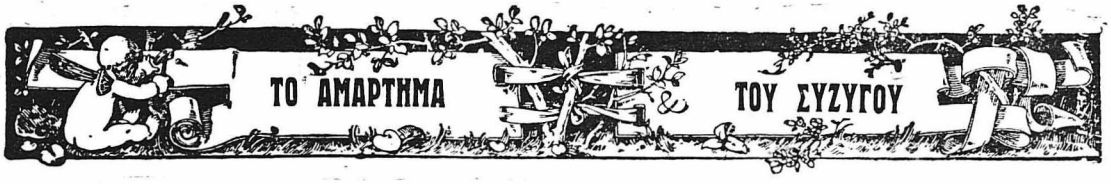

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΛΕΝΗ, 26 ἐτῶν.
ΓΙΛΒΕΡΤΗ, 28 ἐτῶν.
ΖΑΝ, 35 ἐτῶν.
ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.

(Σ' ἕνα σαλόνι. Ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Γιλβέρτη κάθονται καὶ συνομιλοῦν).

ΕΛΕΝΗ.— Ὄχι, Γιλβέρτη. Δὲν ἔχεις δίκηο. Εἶμαι εὐτυχισμένη.

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Δὲν λὲς τὴν ἀλήθεια. Σὲ βλέπω λυπημένη. Πές μου τί ἔχεις. Θυμᾶσαι ; Ὅταν εἴμαστε συμμαθήτριες εἴχαμε ὁρκιστεῖ ὅτι ποτὲ δὲν θἄχουμε μυστικὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

ΕΛΕΝΗ.— Ναί, θυμᾶμαι...

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Γιατί τότε δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια ; Σ' ἀπατᾶ ὁ ἄντρας σου ;...

ΕΛΕΝΗ.— Γιλβέρτη ! Δὲν θέλω νὰ λὲς κακὸ γι' αὐτόν. Εἶνε τόσο καλός !

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Ἄχ, αὐτοὶ οἱ ἄντρες !... Ὁ δικός μου μ' ἀπάτησε τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου μας.

ΕΛΕΝΗ.— Κι' ὅμως ὁ Ζὰν εἶνε πάντα πολὺ καλὸς μαζύ μου. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Εἶνε τρυφερὸς κι' εὐγενικὸς ὅπως τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ γάμου μας. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ μάλιστα ὅτι κάθε μέρα μὲ ἀγαπᾶ καὶ περισσότερο.

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Ἔτσι εἶνε. Ὅσο περισσότερο μᾶς ἀπατοῦν, τόσο περισσότερο τρυφεροὶ εἶνε μαζύ μας, γιὰ ν' ἀποκοιμίζουν τὶς ὑποψίες μας. Γιὰ ἕνα γιατρὸ μάλιστα, ὅπως εἶνε ὁ ἄντρας σου, εἶνε τόσο εὔκολο ν' ἀπατήση τὴ γυναίκα του !...

ΕΛΕΝΗ.— Γνωρίζω ὅλες τὶς πελάτισσές του. Δὲν γνωρίζω μόνον αὐτὴ ποὺ ἐπισκέπτεται κάθε Πέμπτη στὸ Λουβεσιέν.

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Κι' αὐτὴ τὴν πελάτιδά του δὲν σοῦ τὴν παρουσίασε ποτέ ;

ΕΛΕΝΗ.— Ποτέ. Μοῦ λέει ὅτ. ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἔρχεται ποτὲ στὸ Παρίσι.

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Χά, χά ! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν ; Αὐτὴ ἡ μυστηριώδης γυναῖκα τοῦ Λουβεσιὲν εἶνε ἡ φιλενάδα του.

ΕΛΕΝΗ.— Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν. Ὁ Ζὰν τόσο ὑποκριτής ! Θὰ τοῦ πῶ νὰ μοῦ πῆ **τὴν ἀλήθεια.**

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Δὲν θὰ σοῦ πῆ ποτὲ τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ τὸν παρακολουθήσης γιὰ νὰ βεβαιωθῆς.

ΕΛΕΝΗ.— Ὤ, Θεέ μου ! Γιλβέρτη, γιατί μοῦ βάζεις τέτοιες ὑποψίες στὸ νοῦ μου ; Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη !... *(Κλαίει).*

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Μὴν κλαῖς.

ΕΛΕΝΗ.— Εἶμαι δυστυχής. Μόνο ἕνα παιδὶ θὰ μὲ παρηγοροῦσε...

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Μὴν κλαῖς, Ἐλένη. Δὲν ἀξίζει νὰ κλαῖς. Αὔριο εἶνε Πέμπτη. Μπορεῖς νὰ παρακολουθήσης τὸν Ζάν. Κι' ἔτσι θὰ βεβαιωθῆς.

* * *

(Τὴν ἄλλη μέρα στὸ Λουβεσιέν. Ἡ Ἐλένη παρακολουθεῖ ἀπὸ μακρὰ τὸν Ζάν, ὁ ὁποῖος προχωρεῖ βιαστικὸς κρατῶντας δύο μεγάλα πακέτα στὰ χέρια του. Μπαίνει τέλος σ' ἕνα σπιτάκι περιτριγυρισμένο ἀπὸ κῆπο γεμᾶτο λουλούδια. Ἡ Ἐλένη πλησιάζει κι' αὐτὴ καὶ κυττάζει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ τὰ φυλλώματα τοῦ κήπου. Βλέπει ἐκεῖ ἕνα ὤμορφο, μικρὸ παιδάκι ποὺ τρέχει νὰ ὑποδεχτῆ τὸν Ζάν. Ἐκεῖνος τὸ παίρνει, τὸ ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ δίνει τὰ πακέτα. Τὸ παιδάκι λύνει τὰ πακέτα καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα διάφορα παιχνίδια).

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Τί χαρά, μπαμπᾶ μου, τί χαρά !... Εἶνε τὰ παιχνίδια ποὺ ἤθελα.

(Ἡ Ἐλένη κλονίζεται καὶ στηρίζεται στὰ κάγκελα τοῦ κήπου γιὰ νὰ μὴν πέση).

ΕΛΕΝΗ.— Θεέ μου ! Ἔχει παιδί !... Καὶ ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ποιὰ εἶνε ; Γιατὶ δὲν εἶνε κι' αὐτὴ ἐδῶ ; Θὰ εἶνε ὡραία ὅπως τὸ παιδάκι της βέβαια. Κι' ὁ Ζὰν θὰ τὴν ἀγαπᾶ τρελλά... Θεέ μου, εἶχε δίκηο ἡ Γιλβέρτη ! Τί δυστυχὴς ποὺ εἶμαι !... *(Κλαίει μὲ δυνατοὺς λυγμούς).*

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Μπαμπᾶ ! Ποιὸς κλαίει ;

ΖΑΝ.— Κανείς, παιδί μου.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Ἄκουσα κλάμματα... Φοβᾶμαι !

ΖΑΝ.— Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου.

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ, *(κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶνε κρυμμένη ἡ Ἐλένη).*— Κάποιος κλαίει ἐκεῖ πίσω. Γιατί κλαίει ; Νὰ τοῦ δώσω ἕνα παιχνίδι μου ;

(Ἔξαφνα ἡ Ἐλένη προχωρεῖ, ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ μπαίνει μέσα. Ὁ Ζὰν μένει ἄφωνος ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του. Τὸ παιδάκι πάει κοντά της).

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Γιατί κλαῖτε, κυρία ; Μὴν κλαῖτε... Τί ὤμορφη ποὺ εἶστε !... Μὴν κλαῖτε πειά. Θὰ σᾶς δώσω τὸ πιὸ ὡραῖο παιχνίδι μου.

ΖΑΝ.— Ἐλένη, μὴν κλαῖς. Ἄκουσέ με πρῶτα, ἀγάπη μου...

ΕΛΕΝΗ.— Μὴ μοῦ μιλᾶς... Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλᾶς. Θὰ σ' ἀκούσῃ ἡ ἀγαπημένη σου καὶ θὰ ζηλέψῃ.

ΖΑΝ.— Ἡ ἀγαπημένη μου ;

ΕΛΕΝΗ.— Ναί. Ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

ΖΑΝ.— Ἡ μητέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀκούσῃ...

ΕΛΕΝΗ.— Δὲν εἶν' ἐδῶ ;

ΖΑΝ.— Εἶνε πεθαμένη !...

ΕΛΕΝΗ.— Πεθαμένη ;

ΖΑΝ.— Ναί, Ἐλένη. Ἄκουσέ με. Σοῦ ἔχω κρύψει ἕνα μυστικό μου. Ὅταν ἤμουν φοιτητὴς εἶχα συνδεθεῖ μὲ μιὰ κόρη. Καὶ... καὶ γεννήθηκε αὐτὸ τὸ παιδί. Τότε πειὰ κατάλαβα ὅτι εἶχα ὑποχρέωσι νὰ παντρευτῶ τὴ νέα π' ἀγαποῦσα. Ἦταν καθῆκον μου νὰ μὴν ἐγκαταλείψω τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου. Ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες ἐκείνη πέθανε ! Καταλαβαίνεις τώρα ; Δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀφήσω στὸ ἔλεος τῆς τύχης τὸ παιδί της, τὸ παιδί μου. Κι' ἔπειτα ἀπὸ καιρό, ὅταν σὲ γνώρισα ἐσένα, ὅταν σ' ἀγάπησα τρελλά, ἤθελα νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό μου, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα. Ἤσουν τόσο νέα, τόσο ἀγνή !... Φοβόμουνα μήπως μάθουν οἱ δικοί σου ὅτι ἔχω παιδὶ καὶ δὲν θελήσουν νὰ μᾶς ἑνώσουν. Δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ τοὺς τὸ πῶ. Φοβόμουνα μήπως σὲ χάσω, Ἐλένη, καὶ δὲν θὰ μοῦ ἦταν πειὰ δυνατὸν νὰ ζήσω. Οὔτε χάριν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ... Λοιπόν, τί λὲς τώρα ; Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου ; Δὲν εἶμαι τόσο ἐλεεινὸς κι' ἄτιμος ὅπως νόμισες ἴσως γιὰ μιὰ στιγμή, Ἐλένη. Τὸ καϋμένο αὐτὸ τὸ παιδὶ μένει ἐδῶ, μὲ μιὰ γκουβερνάντα. Κι' ἐμένα δὲν μὲ βλέπει παρὰ μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα...

ΕΛΕΝΗ.— Τὸ καϋμένο τὸ μικρό !... Ἔλα δῶ, μικρό μου... *(Τὸ παιδάκι πηγαίνει πάλι κοντά της. Ἡ Ἐλένη τὸ ἀγκαλιάζει).*

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ, *(φιλῶντας την).*— Τί ὤμορφη καὶ τί καλὴ ποὺ εἶστε ! Δὲν θέλω νὰ φύγετε.

ΕΛΕΝΗ.— Θὰ σὲ πάρω μαζύ μου. Θές ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Κι' ὁ μπαμπᾶς ;

ΕΛΕΝΗ.— Μὰ θὰ εἶνε μαζύ μας. Πῶς σὲ λένε, χρυσό μου ;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Μπέμπη. Κι' ἐσᾶς, κυρία, πῶς σᾶς λένε ;

ΕΛΕΝΗ.— Μὲ λένε «Μαμᾶ» !

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Εἶστε ἡ δική μου μαμᾶ ;

ΕΛΕΝΗ.— Ναί, εἶμαι ἡ μαμᾶ σου, ποὺ σ' ἀγαπᾶ κι' ἦρθε νὰ σὲ πάρῃ. Ἔλειπα μακρυὰ τόσον καιρό...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Ὤ, μαμά !... Τί χαρά !...

ΖΑΝ, *(ἀγκαλιάζοντας τὴν Ἐλένη καὶ τὸ παιδί).*— Εὐχαριστῶ, Ἐλένη ! Εὐχαριστῶ !... Εἶσαι ἕνας ἄγγελος !...

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ.— Εἶνε ἕνας ἄγγελος ! Γι' αὐτὸ μοῦ ἔλεγες, μπαμπᾶ, ὅτι ἡ μαμᾶ μου εἶνε στὸν οὐρανό ; Ὤ, μαμάκα, μὴ φύγης πειά !... Θὰ εἶμαι καλὸ παιδί. Καὶ θὰ σὲ κάνω νὰ ξεχάσης τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ μὴν κλαῖς, ὅταν τὸν θυμᾶσαι... Ἀκοῦς, μαμά ;

ΕΛΕΝΗ.— Ναί, παιδί μου. *(Φιλεῖ τὸ μικρούλη).*

ΓΙΛΒΕΡΤΗ.— Γιατί δὲν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια ; Σ' ἀπατᾶ ὁ ἄντρας σου ;...